

Sygn. akt V KZ 17/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek

w sprawie **I. B.**

skazanego na karę dożywotniego pozbawienia wolności za popełnienie czynu z art. 148 § 2 pkt 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2021 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt V KO 7/21,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa (...)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt V KO 7/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku I. B. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa (...) – wobec uznania, że wniosek ten jest oczywiście bezzasadny.

Zażalenie na wyżej wymienione postanowienie wniósł I. B.. W uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego skarżący ponownie podniósł kwestię sporządzonej w sprawie opinii psychiatryczno-psychologicznej, która oparta została

na – jego zdaniem – niedopuszczalnych testach psychoorganicznych (testy B. i B.). Zdaniem skarżącego przeprowadzenie tego rodzaju testów było niedopuszczalne, albowiem – jak wskazał – kontrolowały one nieświadome reakcje organizmu. Skarżący stwierdził, że przeprowadzenie wymienionych testów i wydana na ich podstawie opinia – miały wpływ na zaostrzenie orzeczonej względem niego kary. Skazany podał, że wznowienia postępowania domaga się na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem wydany w sprawie wyrok jest wadliwy z uwagi na to, że opiera się na dowodzie niedopuszczalnym w świetle art. 171 § 5 i 7 k.p.k., który to dowód przyczynił się do zaostrzenia orzeczonej kary. Skazany ponowił jednocześnie żądanie o przyznanie mu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

W trybie art. 545 § 3 k.p.k., w którym wydane zostało zaskarżone postanowienie, Sąd Najwyższy dokonał oceny wniosku I. B. pod kątem tego, czy podane przez niego okoliczności mogą być w ogóle podstawą wznowienia postępowania, a więc czy mieszczą się w katalogu zawartym w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała, że Sąd Najwyższy w pisemnych motywach rozstrzygnięcia zaskarżonego postanowienia prawidłowo przyjął, że skarżący w złożonym wniosku nie przedstawił okoliczności, które w świetle wymienionych powyżej przepisów uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Decyzja o skorzystaniu z trybu określonego w art. 545 § 3 k.p.k. – z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania – była zatem właściwa.

Treść złożonego środka odwoławczego nie podważyła zasadności zaskarżonego postanowienia. Skarżący *de facto* dokonał powielenia argumentów zawartych we wniosku o wznowienie postępowania, do których Sąd Najwyższy odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Żalący, ograniczając się do próby przeforsowania przyjętych uprzednio argumentów, nie próbował nawet wykazać, aby Sąd Najwyższy wydając skarżone orzeczenie, dopuścił się uchybień, które mogłyby mieć wpływ na słuszność decyzji o stwierdzeniu oczywistej bezzasadności wniosku skazanego.

Mimo, że skazany formalnie odwołał się do przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. jako podstawy prawnej wznowienia postępowania – to jednak nie wskazał i nie przedstawił faktów lub dowodów, które spełniałyby scharakteryzowany w tym przepisie wymóg *novum* – i jednocześnie uprawdopodobniałyby, że w sprawie błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Należy podkreślić, że przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. daje podstawę do wznowienia postępowania w sytuacji ujawnienia – już po wydaniu wyroku – nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Tyle tylko, że wspomniana podstawa opierać się może tylko na takich dowodach lub faktach, z którymi sąd nie zetknął się w toku prawomocnie zakończonego postępowania (zob. postanowienie SN z 9.06.2020 r., V KO 53/20, LEX nr 3161533). Skarżący jednak, zarówno we wniosku o wznowienie postępowania, jak też w zażaleniu – nie przedstawił nowych faktów lub dowodów, które byłyby nieznane sądowi orzekającemu, lecz odwołał się do dowodu w postaci opinii psychiatryczno-psychologicznej, która znana był sądom obu instancji i została przez nie oceniona. Wyjaśnić należy, że skazany występując z wnioskiem o wznowienie postępowania nie może domagać się badania kwestii dopuszczalności poszczególnych dowodów, które przyjęto za podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu karnym, czy też kontroli w aspekcie prawidłowości przeprowadzenia tych dowodów – a z tym w istocie żądaniem wystąpił I. B. . Prezentowane przez skazanego uchybienie mogło ewentualnie stanowić materię zarzutów apelacyjnych, albowiem to sąd odwoławczy – w ramach kontroli instancyjnej – uprawniony jest do weryfikacji i oceny materiału dowodowego także pod względem dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym zaoferowanych dowodów. Przypomnieć tu wypada, że wyrok skazujący I. B. za zbrodnię z art. 148 § 2 pkt 1, 2 i 3 k.k. i in. był przedmiotem kontroli odwoławczej, zainicjowanej apelacją jego obrońcy, która jednak nie została uwzględniona przez Sąd Apelacyjny w (...) (k.2009, t. XI). Nadto, sprawa ta była również rozpoznawana na forum postępowania kasacyjnego, które zakończyło się oddaleniem kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej (k.2034, t. XI).

Skoro zatem Sąd Najwyższy w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia stwierdził, że skazany I. B. nie przedstawił okoliczności, które w świetle przepisów zawartych w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego, uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego – to rozpoznanie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu byłoby w tej sytuacji zabiegiem bezprzedmiotowym i nieznajdującym uzasadnienia w przepisach karnoprosesowych. Sąd Najwyższy dokonał weryfikacji przedstawionych przez skazanego okoliczności, które jego zdaniem miałyby uprawniać do wznowienia postępowania, jednak Sąd ten nie znalazł wśród nich podstaw, które określone zostały w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k.

Reasumując, skoro wskazane przez I. B. okoliczności nie mieszczą się w katalogu przesłanek wznowieniowych, to prawidłową jest decyzja Sądu Najwyższego o uznaniu wniosku o wznowienie postępowania za oczywiście bezzasadny i odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych tego pisma (art. 545 § 3 k.p.k.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.